

Bryte hatets sirkel

Hundrevis av skolebarn, foreldre og lærere stuet sammen uten mat og vann og til slutt blåst i filler. Tragedien i den lille russiske byen Beslan har sendt sjokkbølger utover verden. Når noen tar i bruk slik grusomhet for å oppnå rettferdighet, er det stor fare for at de legger nettopp sitt eget folks fremtid i ruiner. Et godt samfunn kan ikke vokse ut av en total forakt for menneskeverdet. Det siste også aktuelle ord for den russiske sentralmakt som brutalt har undertrykket Tsjetsjenia.

Konferansene i Caux har fremmet dialog, forsoning og tilgivelse. Mennesker som har lidd urett, og mennesker som har vært ansvarlige for urett mot andre, har lyttet til hverandre. Mange har bedt om tilgivelse og bestemt seg for å tilgi. Mange har tatt initiativ for å bygge fred i sine hjemland. Tilgivelse og forsoning kan synes naivt i en brutal verden, men er tvert imot helt realistisk dersom varige løsninger er målet.

Vår verdensdel Europa har nådd fram til en høy grad av fredelig samarbeid og velstand. En av grunnene er at det fantes vilje hos folk og ledere til å vriste Europa ut av kretsene etter siste verdenskrig.

På den andre siden av Atlanteren ville det amerikanske samfunnet sannsynligvis ha sett annerledes ut dersom ledere som Martin Luther King hadde valgt hat og vold i kampen for de svartes rettigheter.

I Sør-Afrika ga Nelson Mandela og mange andre et lederskap som gjorde dystre spådommer til skamme. Bill Clinton beskriver i sin selvbiografi hva han lærte av Nelson Mandela. Mandela fortalte ham hvordan han kjente ønsket om hevn over sine undertrykkere da han ble satt fri etter 27 år i fengsel. Han ga slipp på det ønsket for "ellers spiser raseriet deg opp."

I dag står det en kamp mellom hatets og
Forts. side 2.

Israelere og palestinere møtes i Caux

Geneva Initiative er en uformell sammenslutning av sivile israelere og palestinere som vil ha fortgang i fredsprosessen. Flere av initiativtagerne var til stede i Caux under konferansen *Creating Space for Peace* i slutten av august.

På et åpent møte med nær 500 tilhørere sa Yasser Abed Rabbo som er medlem av eksekutivkomiteen i PLO og tidligere palestinsk kulturminister, at målet er å nå fram til "en realistisk, detaljert og troverdig avtale". Det finnes ingen løsning uten pragmatisme, mente han. Holder en hardt på religiøse, kulturelle og historiske krav kommer en ingen vei. Disse spørsmålene må løses men i en mest mulig åpen og pragmatisk ånd. "Djevelen bor ikke i detaljene men detaljene kan beseire djevelen!" sa Rabbo og la til at det er tvingende nødvendig å arbeide for en ny fremtid for barna uten vold og ødeleggelse.

Avraham Burg, tidligere president i den israelske nasjonalforsamling Knesset, hevdet at både regjeringer og lederskapet hadde sviktet. De snakket om kompromisser men uten å gå inn på detaljene. Begge sider manglet partnere på den andre siden og uten partnere ble det ikke noe partnerskap. Alt for ofte er mentaliteten preget av forakt for taperen og ønsket om total seier. En ny innsikt om at begge sider kunne bli vinnere var nødvendig. "Historiens traumer – holocaust for jødene og kolonitiden for araberne – preger oss fortsatt," sa han. Det var viktig å introdusere håp som motvekt til desperasjon. "I Midtøsten er du nødt til å regne med mirakelet som en realitet, ellers er du dum!"

Den israelske politiker og rabbineren Michael Melchior med Imam dr. Abduljalil Sajid.

Michael Melchior fløy fra Tel Aviv til Genève om natten for å være 24 timer i Caux. På et møte neste dag sa han at han hadde glemt sitt manuskript og var nødt til å snakke fra hjertet! Melchior, som er medlem av Knesset og tidligere viseutenriksminister, stilte spørsmålet hvordan leve med fortidens smerte uten å være ledet av den. Mange ønsker en konfrontasjon mellom sivilisasjoner. Kan vi i stedet finne noe helt nytt mellom sivilisasjonene?

Problemet i Midtøsten er mangel på forståelse for de etniske og religiøse konfliktene, mente Melchior. Osloprosessen kan aldri lykkes uten at det religiøse element, selve folkenes identitet, blir anerkjent. "De siste årene har det vært flere møter mellom religiøse ledere. Møtene har vist at vi kan lytte til hverandre og forandre standpunkt. Vi deler religiøse etiske verdier og på det grunnlag kan vi forme allianser."

Melchior fortsatte: "Alle jødiske bønner slutter med bønn for fred. Vi må gi plass for smerten, håpet og ønskene til de andre. Det finns ingen fremtid for israelerne uten en fremtid for palestinerne. Ingen slutt på smerten for Israel uten en slutt på smerten også for Palestina."

Burundi: Gir opp hevnen

Midten av august ble 180 mennesker massakrert i en flyktningleir på grensen mellom Kongo og Burundi. Det var hevnenens onde sirkel som igjen spredte død og fortvilelse i forholdet mellom hutuer og tutsier, de to stammene som befolker Burundi, Rwanda og noen tilgrensende områder rundt Afrikas store sjøer. Dette fiendskapet har en nesten 500 år lang historie, med mindretallet tutsiene (ca. 15%) som de økonomisk og politisk dominerende. Fiendskapet var der før de 60 årene med tysk og belgisk kolonistyre, og det fortsatte etter Burundis og Rwandas uavhengighet i 1962. I 1965 for eks. ble samtlige hutumedlemmer av Burundis parlament skutt etter et opprør mot tutsiene.

Det er bakgrunnen for tre rundebordskonferanser i Caux 2003 og 2004 med deltakere fra alle parter i konflikten: Regjeringen, hæren og opprørbevegelsen Palipehutu-FNL. Et internasjonalt IC team – med tyskere og franskmenn som drivkrefter – lyktes i å bringe partene til forhandlingsbordet. Det var resultatet av et langt og møysommelig arbeid for å bygge tillit og skaffe finanser til reiser og opphold i Caux. Noen var like uforsonlige da de dro som da de kom, men for andre betydde møtene i Caux forvandling og forsoning.

FN-representanter i Caux

Jan Egeland, FN's visegeneralsekretær for humanitær hjelp, talte 10. juli om nødhjelpens vanskelige oppgave. Han pekte på at de tekniske muligheter for å levere hjelpen på kort tid til alle verdenshjørner blir stadig bedre, men at det er moralen og ansvarsfølelsen det skorter på. Hjelpere blir nektet adgang til 20 land hvor 10 til 20 millioner mennesker er i akutt nød. Egeland kom til Caux rett fra Darfur i Sør-Sudan, hvor ca. 800.000 mennesker har mistet absolutt alt.

"Vi har hatt vår revolusjon når det gjelder å forbedre den humanitære hjelpens tekniske kapasitet. Nå trenger vi en moralsk og etisk revolusjon nasjonene imellom, i innenrikspolitikken og i måten maktkamper utkjempes på," sa han. Manglende økonomiske ressurser eller politisk vilje lammer ofte hjelpeapparatet som er klart til innsats. En annen hindring er hjelpearbei-

Blant de siste var Jean Bosco Sindyigaya, som var visepresident i Palipehutu-FNL, hutuenes radikale fløy. Etter oppholdet i Caux kom han i konflikt med fløyens leder og måtte gå av og gå i dekning for å redde livet. IC teamet mistet all kontakt med ham. Men ved påsketider i år fikk de tilsendt et opprop som Sindyigaya hadde stilet til hele folket i Burundi. I oppropet het det:

- Mine kjære landsmenn! Hvis vårt land skal komme videre, må de som har lidt tilgi og de som har forårsaket lidelsen angre. I mitt eget hjerte bodde hatets demoner rettet mot tutsiene. De forsøkte å ta mitt liv i januar og august 1988 og i juli 1991. 28. januar 1998 myrdet de nesten hele min familie. Opplevelsen i Caux vekket min vilje til å arbeide for forsoning mellom hutuer og tutsier. Jeg har lagt mitt raseri og mitt ønske om hevn bak meg.

Vår nasjon er som et knust glass med skårene spredt ut over hele gulvet. Spørsmålet er: Hvordan kan vi tilgi? Svaret er et annet spørsmål: Trenger jeg ikke selv tilgivelse? Kjære landsmenn: Vi har myrdet hverandre lenge nok. La oss erstatte våpen med verktøy for utvikling. Ellers kommer vi aldri til å overvinne fat-

dernes utsatte stilling. Nesten hundre er blitt drept i løpet av det siste året, 28 av dem i Afghanistan. De er ubevæpnede og forsvarsløse, mens de som dreper dem oppnår stor publisitet for sin sak.

Egeland ba inntrengende om at man må gjøre mer for å ta problemene ved roten. "Med humanitær hjelp kan vi holde menneskene i live, men vi kan ikke løse problemene," sa han. Etter å ha deltatt i 15 fredsprosesser, innbefattet Oslo-avtalen mellom Israel og palestinerne, hadde han kommet til at det ikke blir fred uten at den er rettferdig, uten at partene selv virkelig ønsker det og uten at menneskerettighetene respekteres. Press og hjelp utenfra kan være nødvendige, men forsoning og tilgivelse må til før menneskene kan legge fortiden bak seg, konkluderte han.

Sadako Ogata, FNs tidligere høykommissær for flyktninger, talte i Caux den 18. august på slutten av en konferanse om Afrikas problemer. Ogata spilte en fremtredende rolle i arbeidet for flyktninger

tigdommen med dens ødeleggende virkninger.

Burundi er 80% kristent. Vi må ikke overse følgende sannhet: Når mennesket lytter, taler Gud. Når mennesket adlyder, handler Gud. Den Hellige Ånds visdom overgår alle menneskelige forestillinger. Hva toleranse, tilgivelse og tålmodighet betyr, kan møtet med våre fiender lære oss mer om enn møtet med våre venner. Jeg kan ikke her og nå forandre Burundi, men jeg kan begynne med å forandre meg selv. Jeg er rede til å akseptere mine motstandere og lytte til dem. I Caux gikk det opp for meg hva det betyr å forstå et annet menneske. Veien til helbredelse går gjennom sannheten.

Mine kjære landsmenn! La oss be om den gaven det er å kunne leve med hverandre som mennesker og ikke som villmenn. Jeg takker for oppmerksomheten som dere vil gi dette oppropet og denne utfordringen.

Sindyigaya J. Bosco

(Hentet fra Brücken Bauen, tysk IC publikasjon nr 2/04.)

under Bosniakrigen. Hun leder nå en japansk hjelpeorganisasjon, JICA, og sa at nødhjelp og utviklingsbistand utfyller hverandre og bygger på samme prinsipper: Humanisme, nøytralitet og upartiskhet. Men mangel på politiske løsninger kunne være uendelig frustrerende. Hun etterlyste "forpliktelse til en helbredende langsiktig prosess etter etniske og religiøse konflikter og stammekriger, der naboer har kjempet fra dør til dør og tilliten er revet ned."

Bryte hatets...

Forts fra side 1.

tilgivelsens krefter i en rekke land som Burundi, Sudan, Sierra Leone, Sri Lanka og ikke minst i Midtøsten. Vi som bor i Europa kan tale med både ydmykhet og autoritet. Vi nyter godt av at mange på vårt kontinent valgte forsoningens vei.

BOA

Sierra Leone: Trening for fred

Representanter for Sierra Leones politi og forsvar deltok på konferansen Creating Space for Peace.

De siste fire årene har framtrедende ledere fra det krigsherjete Sierra Leone deltatt i konferansene i Caux. Politikere, militære ledere, politifolk, sivile embetsmenn og folk på begge sider i konflikten har vært med. I år var ingen unntagelse. Landets visepolitissjef O.B.Somasa kom med sine nærmeste medarbeidere K. Fakondo og A.Mannah. Den siste har ansvar for utdanning i politiet. Forsvaret var representert ved brigadegeneral M.A.Sesay og oberst K.Boyah. De kom alle med det primære målet å planlegge et kurs for politi og militære i Sierra Leone 2005. Siktemålet er å gjøre politi og forsvar bedre i stand til å ivareta sikkerheten og fremme forsoning og demokrati etter den grusomme borgerkrigen. Landet er ennå splittet og tilliten til politi og de væpnede styrkene må bygges opp på nytt. Situasjonen i nabolandet Liberia er også ustabil og en trussel mot Sierra Leone.

Den fredsbevarende multinasjonale FN styrken trekker seg ut av landet neste år og sikkerheten skal overlates til landets egne krefter. I Caux ble forberedelsene gjort til et ukelangt kurs for 200 håndplukkete offiserer og menige fra politi og forsvar i landets fire regioner. Initiatives of Change er bedt om å lage et kursopplegg og skaffe lærere og undervisningsmaterieil. En nederlandsk marineoffiser og en amerikansk professor som begge har erfaring med slike kurs i Østeuropa, har laget opp-

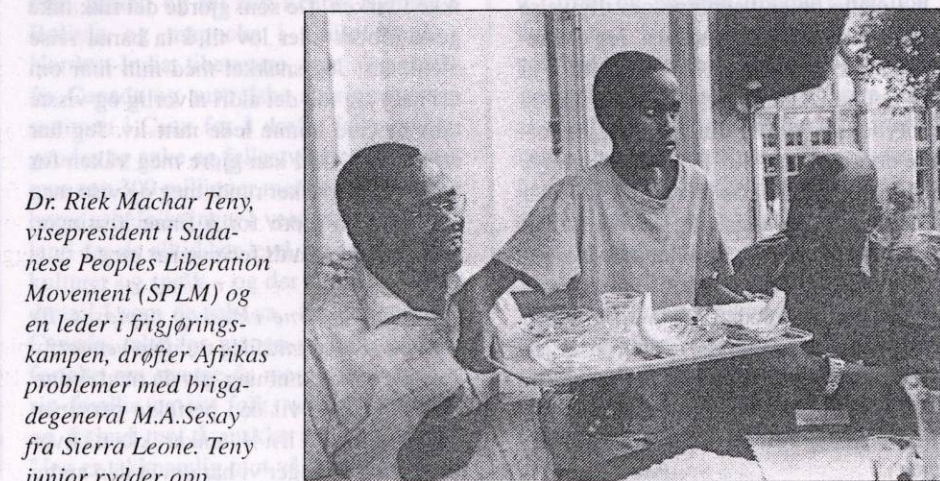
legget. Politiet og forsvaret sørger for undervisningslokaler, innkvartering, forpleining og transport for alle deltagere og tilreisende. Den danske Vennskabsforeningen Danmark – Sierra Leone har påtatt seg å dekke reiser og øvrige kostnader for lærere og støttepersoner fra Europa og Amerika. Det er en stor forpliktelse som de vil trenge hjelp med. Budsjetttet er på 45.000USD

Ledere fra Sierra Leone som har vært i Caux de siste årene, forteller selv om nytten av det de lærte. Paramount Chief Bai Kassangha III skriver i et brev til Cauxstiftelsen at under oppholdet i Caux 2003 "ble mitt liv forandret på så mange måter." Høvdingen regjerer over et område med en kvart million mennesker der sporene etter en barbarisk borgerkrig er sterke og der tidligere opprørere forsøkes integrert i det sivile samfunn. Høvdingen sier han lærte å være tålmodig og lytte mer til sine undersåtter samt vise toleranse overfor sine motstandere. Han skriver at han nå er mer åpen og inkluderer andre i styringsprosessen, noe som han mener kan forhindre nye konflikter i området.

Visepolitissjef Somasa fortalte at han kom til Caux 2003 med blandete følelser fordi 200 av hans egne politimenn var drept av opprørerne og han selv hadde lidd i krigen. Han måtte spørre seg selv om han skulle søke hevn. I Caux forsto han at tilgivelse var den eneste veien å gå om freden skulle bli varig. Dette har han forsøkt å følge og Sierra Leones politi har bevisst og systematisk gått inn for å vinne befolkningens tillit bl.a. gjennom opprettelse av samarbeidsgrupper i hvert distrikt.

SEJ

Nestkommanderende i Sierra Leones politi Oliver B. Somasa.

Dr. Riek Machar Teny, visepresident i Sudanese Peoples Liberation Movement (SPLM) og en leder i frigjøringskampen, drøfter Afrikas problemer med brigadegeneral M.A.Sesay fra Sierra Leone. Teny junior rydder opp.

Det fineste jeg har opplevd

Ilze Gutmane (22) er student og kommer fra Latvia. Det siste året har hun deltatt i 10 måneders programmet Action for Life i Asia. I Caux var hun en av mange unge fra Østeuropa, som hjalp til med å holde hjulene i gang under sommerens konferanser. Ilze ble kjent med Initiatives of Change da hun ble invitert til en leir for ungdom i sitt hjemland for to år siden. Hun ble fascinert av det hun hørte.

- Det var noe helt nytt, sier hun til NyVerden. Vi var 30 unge sammen i ti dager i en gammel russisk militærleir i Latvia. Hver dag fikk vi et spørsmål å tenke på som ledet oss til tanker om oss selv. Delingen i gruppen etterpå var så ærlig og vi kunne snakke åpent, også om vanskelige spørsmål, med mennesker som vi ikke hadde kjent før.

Ungdom i mitt land snur ofte ryggen til når det blir snakk om moral, men det skyldes at vi ser så mye hykleri rundt oss. Politikere, folk i mediene, til og med i familiene snakker om å gjøre det rette men gjør noe helt annet. Men når unge mennesker får høre ekte livshistorier der noen er ærlige også om feil de har gjort, ting de skammer seg over og ting de har rettet opp, så er de interessert. Unge på min alder vil slippe å føle seg dømt og kritisert.

Unge mennesker i Latvia er idealistiske og fulle av innsatsvilje. De lager kampanjer for miljøvern og mye annet. Men når de er ferdige med utdanningen må de jobbe så hardt for å klare seg at mange av drømmene går tapt og de må gi slipp på sin overbevisning.

- Måtte du selv forandre på noe i ditt liv?
- Jeg måtte be en venninne om tilgivelse for min konkurranse og sjalusi. Jeg er enebarn. Mine foreldre jobbet hardt for å gi meg det nødvendige men jeg følte ikke at de brydde seg særlig om meg. Og jeg fortalte dem lite om mitt liv. Nå er jeg mye mer åpen. Min mor døde av kreft for to år siden. Det var en vanskelig tid. Nå skriver jeg ofte til min far og forteller ham hva jeg tenker og gjør. Han var imot å la meg reise til Asia og var redd for hva som kunne hende meg. Men jeg var sikker på at jeg skulle reise og nå sier han at jeg gjorde rett. Jeg vet at når jeg kommer hjem kommer den virkelige testen på hvordan jeg lever.

- Blir du noen gang redd?

- Selvsagt! Men når jeg erkjenner frykten og skjønner hva jeg er redd for, så mister den sitt grep. Den kan faktisk hjelpe meg til å bli klar over et problem for ofte har andre den samme frykten. Derfor har jeg lært meg å ønske frykten velkommen!

I Asia besøkte jeg seks land og arbeidet i mange slags situasjoner med mennesker av forskjellige religioner. Jeg lærte å gå inn i en vanskelig situasjon med en positiv holdning og et åpent hjerte og åpenhet om min frykt. Gjennom det lærte jeg å kjenne Gud. Jeg har aldri trodd at jeg kunne høre Guds stemme i mine ører men jeg forsto at mine tanker kan være Guds

tanker. Guds stemme er inni oss og hvis du adlyder og hvis du tror på deg selv så kan Guds tanker gjennom deg bli til gagn for andre mennesker.

- Du vokste opp under Sovjettiden da religion var tabu. Hvordan var det i din familie, trodde de på Gud?

- Mine foreldre var troende men vi gikk ikke i kirken. De som gjorde det fikk ikke gode jobber eller lov til å la barna reise utenlands. Jeg snakket med min mor om tro men jeg tok det aldri alvorlig og visste ikke at Gud kunne lede mitt liv. Jeg har erfart nå at Gud kan gjøre meg våken for behov i mennesker rundt meg og vise meg hva jeg kan gjøre for å finne løsninger. Slik fungerer Guds ledelse for meg.

- Mange moderne ekteskap oppløses. Er det noe som opptar deg og dine venner?

- Ja, men når du er ung går du med drømmen at en dag vil den perfekte personen dukke opp i ditt liv. Vi tenker ikke på hvor store forventninger vi har om at den andre

personen skal gjøre oss lykkelige. Under Action for Life hadde vi et kurs om familiespørsmål og ekteskap. Det hjalp oss til å forstå oss selv, vår bakgrunn, våre relasjoner til foreldre og andre i en familie og hvordan dette kan prege våre liv. Ofte gjør familiesituasjonen at barna gifter seg tidlig for å komme bort, men så lager de selv samme type familie med de samme problemene!

Et annen ting er at unge kvinner i mitt land ikke syns familie er så viktig som karriere. Heller enn å bygge et sterkt forhold har de fokus på å utrette en masse. Mange unge tror at fine biler, pene klær, en kjekk kjæreste kan gi dem selvtillit og respekt og følelsen av trygghet. Jeg forstår dem. Men da jeg skjønnte at Gud finns inni meg sa jeg til meg selv: "Jeg er en dyrebart person, jeg er Guds barn! Hva jeg enn gjør av tabber så er jeg elsket av Gud og jeg kan ha respekt for meg selv." Denne indre tryggheten lever jeg med nå. Selv uten å eie noen materielle ting er jeg svært dyrebart for Gud.

I Latvia tror jeg mange prøver å finne tryggheten i surrogater – i penger, posisjoner, ting og menneskelige relasjoner. Men de blir aldri tilfredse fordi de ikke har den indre tryggheten. Derfor ønsker jeg at mange unge i mitt land kunne ta del i kurset om familie og ekteskap som jeg fikk i Action for Life. For meg var det den fineste opplevelsen i Asia.

PS: Ilze Gutmane kommer snart til Oslo sammen med en annen deltager fra Action for Life, en ung inder. Mandag 20. september vil de fortelle om sine erfaringer i Sophus Lies g. 5 i Oslo kl. 1930. Alle er velkommen.

SEJ

Takk

Giroblanketten i forrige nummer førte til at det kom inn mange beløp til driften av Ny Verden. En hjertelig takk for gavene.

Redaksjonen

Asiatisk ungdom til stevne i Kambodsja

Sørøstasias nyere historie er kjent for de fleste. Sårene etter krig og grusomheter er ennå åpne og selv om det nå er fred i Vietnam, Laos og Kambodsja er det fortsatt spenninger i forholdet mellom landene. Håpet ligger i at en ny generasjon søker nye veier til forsoning og samarbeid.

I byen Siem Reap i Kambodsja ikke langt fra det kjente templet Angkor Wat var det i juni et ukelengt stevne der 230 unge mennesker fra Asia og Stillehavsområdet var med. Khmer Ungdomsorganisasjon og deltagerne i programmet Action for life var arrangører. I møtene ble spørsmål som identitet, forsoning, arbeidet mot korrupsjon og hvordan finne en visjon for en ung generasjon tatt opp og drøftet. Eldre kambodsjanere var også med og delte sine erfaringer. I sene kveldstimer satt unge kambodsjanere og vietnamesere og snakket åpent sammen om hatet og mistenksomheten som råder mellom de to landene.

Under det avsluttende møtet var det en taler fra hvert deltagerland. "På skolen lærte jeg Kambodsjas og Vietnams historie. Jeg la skylden på Vietnam for fattigdommen og problemene i mitt land. Jeg ville ikke snakke med noen vietnamesere eller vise dem kjærlighet. I fjor møtte jeg mennesker som forandret min innstilling. Jeg vil be Vietnam tilgi meg. Jeg ønsker å være en bro mellom våre land," sa en kambodsjansk jente.

En ung mann fra Vietnam svarte: "Seks år gammel kom jeg sammen med min mor til Kambodsja. Min mor besluttet å etterlate meg hos en familie i en landsby men jeg endte opp med å leve på gaten. Når jeg ser Kambodsja i dag med templer og vennlige mennesker spør jeg meg: Hva har jeg å gi til mine kambodsjanske venner når mitt hjerte er fullt av smerte etter det jeg har opplevd? Jeg vil be kambodsjanerne tilgi meg for det som har skjedd mellom våre land."

Malaysia og Indonesia er multietniske samfunn med store indre spenninger. En gutt fra Malaysia med kinesisk bakgrunn sa: "Da jeg var liten advarte mine besteforeldre meg mot å ha noe samkvem med malayer, muslimer og indere. 'Du vet

aldri når de vil forråde deg,' sa de. Men da jeg var 15 besluttet mine foreldre seg for å skilles. Det var mine nærmeste som forrådet meg, ikke de andre folkeslagene. Sinne, håpløshet og selvmedlidenhet ble en del av min karakter. De siste årene har jeg klart å bygge opp igjen mitt forhold til foreldrene. Da hatet mot dem ble borte, fant jeg til min overraskelse at min motvilje mot malayer og indere forsvant og jeg behandlet dem annerledes."

Korrupsjonen i Kambodsja koster landet enorme summer årlig. Deltagerne hørte en kambodsjaner som leder 'Senter for Sosial Uvikling,' fortelle om arbeidet for å bekjempe problemet gjennom åpenhet og et program i alle skoler der barna lærer om ærlighet, integritet og ansvar. En av de unge deltagerne fortalte om sin beslutning om å betale tilbake penger han hadde underslått i sin studentorganisasjon.

Små ting kanskje? Men selv store dører svinger på små hengsler. Rekkevidden av slike beslutninger kjenner ingen av oss.

Urbefolkningenes dag markert i Caux

Dagen ble markert med en røkseremoni av kanadiske indianere og presensasjon av det bidraget som tradisjonsrike kulturer kan gi en globalisert verden.

Ledere for urbefolkningene udege, itelmen, khanti og sel'kup i Sibir, aymara i Bolivia og mapuche i Chile, naga i Nordøst-India, tibetanere, cree og nakoda fra Canada og australske aboriginere var sammen i Caux for å drøfte felles anliggender og søke en felles visjon. Det finns mer enn 300 millioner mennesker som tilhører urbefolkninger i verden. De lever "i land der de alltid har levd, med sine unike kulturer og språk – og der de nå er i mindretall," som de selv sa. En indianer fra Canada, talte for mange av dem da hun fortalte om mange år med atskillelse fra sin familie og sitt folk, vold og misbruk og forbud mot å snakke sitt eget språk. "Jeg er takknemlig mot våre forfedre som

har holdt våre verdier sterke", sa hun. "Jeg har klart å overvinne min bitterhet, mitt hat og min skam. Jeg kan nå tilgi fortiden."

Irina Shafrannik som tilhører sel'kup-folket i Sibir, sa at russisk offisiell politikk svinger fra total likegyldighet til assimilering. Det er 40 urbefolkninger spredt utover et enormt område i Russland, den minste gruppen er bare på 190 personer. En av initiativtagerne til møtet i Caux, Pavel Sulyandziga fra udegefolket, sa at det 20. århundre var dominert av europeisk sivilisasjon. "Det 21. århundre vil vise en mer harmonisk sivilisasjon der vi finner vår plass i verden."

Det ble bestemt at urbefolkningene skal være ett av temaene som behandles på neste sommers verdenskonferanser i Caux.

Fra en Oslo-skole

Innbydelsen til et seminar i Caux 4.-10. august, het det: "Ovenfra-og-ned-løsninger og utilstrekkelig dialog på lokalt nivå fører til marginalisering og vold." Ett av møtene var viet skolens ansvar for å fremme holdninger som bidrar til et godt lokalmiljø.

En av hovedinnlederne var Kebba Jain Secka, lærer på Lofsrud ungdomsskole i Oslo. Et for høyt antall elever i klassene hadde skjerpet konflikter som allerede eksisterte. Men opprettelsen av en elevgruppe med særlig ansvar for konfliktløsning og forebyggelse av vold hadde gitt resultater.

Secka rekrutterte en gruppe på 6 elever fra 9. trinn og ga dem trening i mekling i konflikter. Utrolig nok fikk denne gruppen ord på seg for å være "cool" og ble stadig mer populær. Etter et år sa rektor at antallet konflikter som ble rapportert til henne var redusert med 80 prosent, at lærerne snakket om en mye roligere atmosfære i skolen og at mange av elevene arbeidet bedre.

Secka var tidligere en av initiativtagerne til Non-Fighting Generation, et ikkevoldsinitiativ for ungdom på Grünerløkka. Han var medlem av Verdikommisjonen og har også deltatt i IC-møter og aksjoner i Sveits og USA.

Sakset

De virkelige dissidenter i Norge var ikke på venstresiden. De kunne ikke være dissidenter av den enkle grunn at de nesten ikke møtte motstand, risikerte ingenting og kultiverte en styrt uvitenhet om den virkelige verdens lidelser og urettferdighet. (---) Nei, dissidentene var de få "konservative" og modige individene som trosset den programmatisk utjevningen av sosiale og kulturelle forskjeller, nektet å redusere menneskelige relasjoner til klassekampen, tenkte selv, og torde å kultivere den åndelige siden ved menneskelig tilværelse.

Det var disse marginaliserte "avvikerne" (f.eks. Asbjørn Aarnes, Tore Stubberud, Victor Sparre, Hans Skjervheim) som bevarte rester av den humanistiske tradisjonen...

Nina Witoszek, forskningsleder ved Senter for utvikling og miljø. Dagbladet 14.08.04

Talspersoner for regjeringen har erkjent at de av og til falt for gal informasjon. Det gjorde også mange aviser - blant dem denne. Redaktører som skulle ha utfordret sine reportere til større skepsis, var kanskje for glupske på sensasjoner og overskrifter. Artikler med sterke anklager mot Irak fikk mye spalteplass, mens avvikende informasjon ble gjemt i avkroker. Mønsteret av feilinformasjon om Iraks masseødelegelsesvapen er ikke et avsluttet kapittel. Vi har til hensikt å fortsette med pågående journalistikk for å få sannheten frem.

Lederartikkel i New York Times, 13.06.04

Vi blir levende i Guds øyne når vi tro mot sannheten mobiliserer våre beste menneskelige egenskaper - respekt for andre, ærlighet om oss selv og tro på våre verdier. Da vises hva som bor i vår sjel, som individer eller nasjon. Vår regjering har forvillet seg bort fra amerikanske verdier. Landet vi bærer i våre hjerter venter.

Bruce Springsteen, artist, International Herald Tribune, 06.08.04

Som tyskere erkjenner vi vår historisk-politiske og moralsk-etiske skyld for utryddelseskrigen mot herero-folket for hundre år siden. I dag ville vi kalle det folkemord. Som i vår felles bønn "Fader Vår", ber jeg om tilgivelse for vår skyld. Uten bevisst erindring, uten dyp sorg, er ingen forsoning mulig.

Heidemarie Wiczorek-Zeul, tysk minister for utviklingshjelp, i en tale til flere tusen fra herero-folket i Namibia. Frankfurter Allgemeine Zeitung, 16.08.04

Forbrytelser kan lønne seg, gi fornøyelse og oppfylle lyst. Å tro at kriminelle er ulykkelige vesener, er en vakker tanke, men fullstendig livsfjern for enhver som har lest Dostojevskij. Å være overrasket når ondskapen slår til, vitner om vår naivitet. Menneskerettighetene er et vern mot vår egen og andres ondskap.

André Glucksmann, fransk filosof. Der Spiegel, Hamburg nr. 27/2004

Når reaksjonen på Moskvas politikk i Tsjetsjenia er en bølge av terror så er det åpenbart noe galt med den politikken. ... Det er et tegn på styrke at en ikke later som en alltid har rett men innrømmer feil og forandrer politikken i tide.

Moskvaavisen Gazeta etter Beslan-tragedien 04.09.04

Imam dr. Sajid til Oslo i oktober

En ledende imam i England, Dr. Abduljalil Sajid kommer til Oslo sammen med sin kone Jamila 7 - 13. oktober for å møte representanter for det muslimske miljøet her. Dr. Sajid bor i Brighton og representerer Muslim Council for Religious and Racial Harmony. Han har spilt en aktiv rolle under religionsdialogen i Caux de siste årene. I juni 2004 tok han initiativet til å få utgitt boken "Why terror - Is there no

alternative?" der 19 muslimer kommer med sine synspunkter.

Et kveldsarrangement planlegges slik at flere kan få møte ekteparet Sajid mens de er i Oslo.

Sør Afrika

En hvit kvinne som mistet sin eneste datter i et terrorangrep 1993 og en svart frihetskjemper som ga ordre til angrepet, talte sammen fra plattformen i Caux.

Letlapa Mphahlele har skrevet boka *Child of this Soil - My life as a freedom fighter* i 2002. Ginn Fouri hørte om boka i et radio-program mens hun satt i bilen og gikk til et møte der boka ble lansert. Der fortalte hun om den 24 år gamle datteren som døde i bombeeksplosjonen i en restaurant. Mphahlele ba om å få møte henne og ble beveget da hun svarte ja. "Det rørte ved strenger hos meg. Jeg følte at mitt menneskeverd ble gjenopprettet," sa Mphahlele i Caux. "Jeg ba ikke om tilgivelse men hun tilga meg. Det er den største gaven noen kan mota av et annet menneske."

Han inviterte Ginn Fouri til en velkomstsereemoni da han kom hjem til sin landsby etter 18 år i eksil. Hun var en av 8 hvite sammen med 1500 svarte. I en tale sa hun at hun hadde spurt sine forfedre om hva hun skulle si denne dagen. "Jeg og mine forfedre må be om tilgivelse for 350 år med undertrykkelse, slaveri, kolonisering og apartheid. Så tåpelig å tro at vi hadde alle løsningene. Vi trenger tilgivelse. Forsoning skjer ikke på en dag og vi slåss ennå med skjelettene i skapet."

Fouri og Mphahlele har sammen opprettet en stiftelse til minne om datteren Lyndi, The Lyndi Fouri Foundation. Den skal støtte landsbybefolkningen i Sør Afrika, arbeide for forsoning og hjelpe tidligere geriljasoldater til yrkesutdanning. (www.lyndifourifoundation.org.za).

Ny Verden vil fremme en forandring i både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og forankret i den kristne tro. Samtidig står bladet for dialog, samarbeid og respekt for mennesker uansett tro eller politisk ståsted. Ny Verden beretter om et globalt arbeid som er åpent for alle og om brytningen mellom godt og ondt som foregår i alle mennesker og nasjoner.

UTGIVER: Initiatives of Change, tidl. Moralsk Opprustning/MRA • Postboks 3018, Elisenberg, 0207 Oslo.
Tlf. 22 55 94 30 • E-post: post@initiativesofchange.no • www.initiativesofchange.no • Bankgiro: 6030.05.08831
ANSVARLIGE: Sturla E. Johnson og Bjørn Ole Austad.